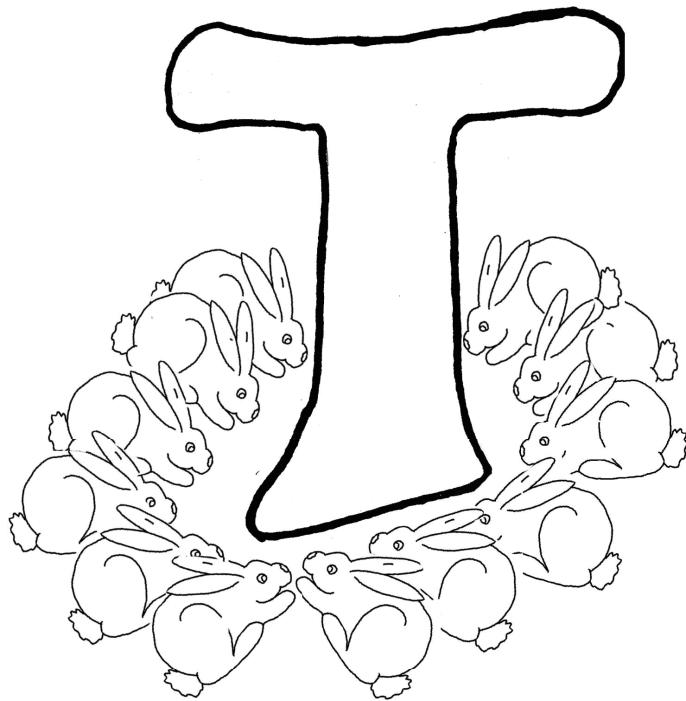

Kpoverello

2009. 04. 12. I. évfolyam 1. szám

*Megismertettem velük a nevedet, és meg is fogom ismertetni, hogy a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen és én őbennük.
(Jn 17,26)*

Kolozsvári Poverello

„Ferenes ifjúsági csoport” – külső szemlők ezt mondják ránk, pedig véleményünk szerint nem teljesen fedi a valóságot.

„Kiscsoport” vagy „testvérek” – így hívnak azok, akik ismernek minket. Ez a megnevezés már kedvesebb nekünk is, mert sok mindent kifejez a lényegből.

Egy kiscsoportnak önmagában nincs értelme, mert attól kicsi, hogy van valahol egy nagycsoport is. Mellettünk pedig több „nagy” csoport létezik: fiatal házások, a Ferenes Világi Rendhez tartozók, a Kisebb Testvérek Rend-jének tagjai. Ugyanígy áll a dolog a testvéri címmel is: akkor lehet valaki testvérré, ha vannak mellette más emberek, akik az ő testvérei. A legszebb

min-debben az, hogy mindnyájan egy nagy közösség, a Ferenes Család tagjai vagyunk.

Célunk a ferenes lelkiség szerint járni életutunkat, Krisztus felé haladni kisebb testvérek-ként, a szó szoros és ferenci értelmében. Ezért feladatunknak tekintjük személyes kapcsolataink alakítását Istennel és egymással, a ferenes lelkiségben való elmélyülést, valamint a közös tevékenykedést Isten és embertársaink szolgálatában.

Ez utóbbi vágyunk kifejeződése ez a lap is, amelyet szeretettel és lelkesedéssel készítettünk, és olvasóink figyelmébe ajánlunk.

Both Vanda Erzsébet

Húsvét a ferenceseknél

Húsvétkor illik örvideni. Benne van a programban. Szinte hibásnak érezzük magunkat, ha nem tudunk örvideni. Pedig annyi minden van, ami elrabolhatná az örvidünket. Elég sok gondunk van nekünk is, és hát, ha meg merjük engedni magunknak, hogy eszünkbe jussanak a sötétebb gondolataink, bizony félelem is bujkál bennünk: mi lesz velünk. Most még megvagyunk valahogy, de mi lesz egy év múlva, vagy később? Mit kell tennem? Mi a feladatom ebben az életben? Csak egy választ kapunk a feltámadt Úrtól: ne féljete! Én győztem!

Minek örvidünk? Szent Ferenc azt tanácsolja nekünk, hogy magának az Úrnak örvidjünk. „Te vagy az örvid!” kiáltja imájában (Fid 4). Ne is szomorkodjunk. „És óvakodjanak attól, hogy kifelé szomorúak és komor tekintetű képmutatók legyenek, hanem mutassák meg, hogy az Úrban örvidenek, vidámak és illően kedvesek.” (Rnb 7,16)

El lehet határozni, hogy örvidni akarunk? Az örvid nem a törekvésünk eredménye. Nem lehet igyekezni, örvideni. Az örvid ajándék, melyet Krisztus hozott nekünk. Szent Bonaventúra szerint is az örvid egy belső fény, melyet az isteni fény gyújtott bennünk. Az örvid, amit mi szerzünk magunknak mulandó, törekeny, míg az igazi örvid a feltámadt Krisztus ajándéka. Annak örvid, aki megtapasztalta, hogy szeretik, aki harmóniában él önmagával, és az Isten rá vonatkozó szeretetével. Erről olvasunk Ferencnek a tökéletes boldogságról szóló történetében is: „Mondom neked, hogy ha megtartom türelmemet, és nem indulok fel - ez az igazi örvid és igazi erény és a lélek üdvössége.” (15)

A keresztény örvid nem abból ered, hogy élni tud, élelmes, feltalálja magát, és minden helyzetet a maga javára fordít, hanem, hogy engedi élni önmagában Krisztust. Gyakran találkozzunk olyan emberekkel, akik, bár betegek, volna okuk szomorkodni, mégis örvid sugárzik belőlük. Nekünk is sok küzdelem van az életünkben, minket is kételyek, bizonytalanság környékez, mégis örviddel dicsérjük az Urat, miként Ferenc, aki a Naphimnuszát betegen, vakon, és nyomorúságos körülmények között írta. Isten, aki feltámasztotta Krisztust, mindent újjá alkot. Ezt az örvidet szeretnénk megosztani

mi is minél több emberrel, mert megtapasztaltuk, hogy az igazi örvidhez ki kell lépünk az állandó önmagunkkal való foglalkozás zárt köréből. Kár úgy járni-kelni ebben az életben, mint aki húzza maga után a lábát, vagy a szívét.

Leó testvér

Egy nap az Angyalos Boldogasszonyban boldog Ferenc magához hívta Leó testvért és azt mondta: - Írjad, Leó testvér. Ő így válaszolt: - Készen vagyok.

- Írjad - mondta -, mi az igazi örvid. Hírvivő jön és azt mondja, hogy Párizsban minden teológiai doktor belépett a Rendbe, írjad, nem ez az igazi örvid. Ugyanígy, minden főpap a hegyeken túl, érsekek és püspökök, és ugyanígy a francia és az angol király is; írjad, nem ez az igazi örvid. Ugyanígy, testvéreim a hitetlenek közé mentek és mindet megtérítették a hitre; vagy hogy annyi kegyelmet kapok Istentől, hogy betegeket gyógyítok és sok csodát teszek: mondom neked, mindez nem az igazi örvid.

- Dehát mi az igazi örvid?

- Perugiából jövök vissza és késő éjjel érek ide és tél van, esős, sáros idő, és olyan hideg, hogy habitusom széléről jégcsapok lógnak és a lábamat verdesik és ezekből a sebekből vér folyik. És nyakig sárosan, átfázva, jéggel borítva a kapuhoz jövök, és miután hosszasan kopogtam és kiáltoztam, egy testvér jön és megkérdezi: Ki vagy? Válaszolok: Ferenc testvér. És ő azt mondja: menj innét, nem illik ilyenkor járkálni, nem jöhetsz be. És amikor újra zörgetek, azt válaszolja: Menj innét, te együgyű és tanulatlan alak vagy, mostantól fogva ne gyere közénk, annyian vagyunk és olyan fontosak vagyunk, hogy nincs rád szükségünk. De én még mindig ott állok a kapunál és mondom: Isten szerelméért, engedjete be éjszakára. És ő így válaszol: Nem engedlek. Menj a menhelyre és kérj ott helyet! Mondom neked, hogy ha megtartom türelmemet és nem indulok fel - ez az igazi örvid és igazi erény és a lélek üdvössége. Assissi Szent Ferenc művei

Dsida Jenő: Nagycsütörtök

Nem volt csatlakozás. Hat óra késést jeleztek, s a fulltag sötétben hat órát üldögéltem a kocsárdi váróteremben, nagycsütörtökön. Testem törött volt, és nehéz a lelkem, mint ki sötétben titkos útnak indul végzetes földön, csillagok szavára, sors elől szökve, mégis, szembe sorssal, s finom ideggel érzi messziről nyomán lopódzó ellenségeit. Az ablakon túl mozdonyok zörögtek. A sűrű füst, mint roppant denevérszárny legyintett arccul.	Tompa borzalom fogott el, mély állati félelem. Körülnéztem. Szerettem volna néhány szót váltani jó, meghitt emberekkel, de nyirkos éj volt, és hideg sötét volt.... Péter aludt, János aludt, Jakab aludt, Máté aludt, és mind aludtak.... Kövér csöppek indultak homlokomról, és vigicsurogtak gyűrődött arcomon...
---	--

Nagy kegyelem, ha néha megérezhetünk valami keveset abból, amit Jézus átélt a kereszten, ha szenvedéséhez kicsit mi is hozzátehetünk. Nem mintha az nem lenne teljes, de olyan méltatlanok vagyunk ekkora áldozatra, hogy néha úgy érezzük, nekünk is tennünk kell érte valamit, hogy kiérdemeljük azt, amit érdemek nélkül, szeretetből kaptunk.

Valami hasonlót élhetett át a Nagycsütörtök című vers lírai énjé is, amikor meg kellett szakítania utazását és a sötét éjszakában várnia kellett a kocsárdi állomáson. Egyedül érezte magát, fáradt volt, és elkeseredett. Bizonytalanságot és valami megfoghatatlan félelmet érzett, mint aki ismeretlen útra készül, maga sem tudja, miért, de nem tehet másként, akkor sem, ha amit tesz, végzetes. Csillagok szavára kel útra, mégis valamiféle cél lebeg előtte. Még nem látja tisztán ezt a célt, de tudja, hogy létfontosságú megvalósítani. Veszélyes dolog, amire készül, mégis jónak és szükségesnek ismerte fel. Talán gyarló emberi természete kibúvót keres a fájdalom alól, talán legszívesebben elszökne a szenvedés elől, mégis megteszi azt, amiről tudja, hogy jó, szembeszáll saját félelmeivel, mert nem ő a fontos, hanem egy magasabb cél. S miközben megteszi azt, ami mindenkinek a javára válik, szüntelenül nyomában érzi azokat, akik nem értik meg, akik emberi kicsinyeskedésből állandóan ellene dolgoznak.

Ezt a tehetetlen feszültséget éli át a lírai én a kocsárdi állomás várótermében. Borzongó félelem fogja el. Hirtelen ráébred, hogy mennyire egyedül van. Mozdonyok zörgését hallja, sűrű füst veszi körül, minden barátságtalan és ijesztő körülötte. Semmi sincs, ami egy kis reményt adna, sehol egy ember, aki biztatná. Csak hideg és rémisztő sötétség van mindenütt.

Ekkor Jézus jut eszébe. A Getszemáni kertben Ő is félt. Tudta, mi vár rá, és félelmében imádkozott. Jézus mindannyiunknál jobban értette, hogy mennyire szükséges a szenvedés, emberi természete mégis legszívesebben elkerülte volna. Ezekben a percekben hatalmas feszültség élt szívében, harcolt a félelem és az Atyába vetett bizalom, a rettegés és a szeretet. Ilyen kegyetlen lelki vihar idején létfontosságú lehet egy biztatás, egyetlen szó, amit a szeretett ember ad. Jézus visszamegy az apostolokhoz, hogy megerősítsék kissé, hisz ők már tudják, kicsoda Jézus, és milyen fontos a feladat, ők átérzik a terhet, amely vállára nehezedik, és együtt virrasztanak vele. Lélegzetviasszafojtva siet barátaihoz egy jó szóért, egyetlen csepp reményért. És odaérve mit lát? „Péter aludt, János aludt, Jakab aludt, Máté aludt, és mind aludtak...”

Rettenetes pillanat ez, reménytelen és sötét. Minden ember elhagyta Jézust, pedig értünk vállalt mindent. Szembeszállt a félelemmel, nem hagyta, hogy emberi természete megakadályozza a szeretetben. Egyetlen éltető reménye maradt, az Atya. Tudta, hogy Ő mindig vele van, bármi történjék. És a kereszten még ezt is el kellett veszítenie. Átélté azt a fájdalmas pillanatot, amikor már az Atya jelenlétét sem érezte. Szívbe markoló így látni Isten Fiát, ilyen kicsinek, tehetetlennek, kiszolgáltatottnak, ahogy ég és föld között magára hagyva függ a kereszten... És szeret. Ott is. Akkor is. Mindig... Mert feltámadt.

G.K.

A világban élni, és mégis hit szerint

Emlékezetes vasárnap reggel volt a március 29-i. A kilenc órás szentmisén ugyanis a Ferences Világi Rendben ideiglenes fogadalmat tett Nagy Lilla és Vakon János, valamint a befogadást kérte Both Vanda, Babós Csengele és Ötvös Réka.

Ha arra próbálok válaszolni, hogy mi indított erre a lépésre, akkor először is vissza kell gondoljak arra az időre, amikor Kolozsvárra jöttem egyetemre. A nagyvárosi zsúfoltságban hamar megtapasztaltam, hogy sok ember közt is lehet egyedül lenni. A Karolina téri ferences templom egyik termében viszont, akkor már néhány éve, heti rendszerességgel találkozott néhány egyetemista fiatal, akiket megérintett a ferences lelkiség örömhíre: a közösség megtartó ereje. Ebben a közösségben találkoztunk mi mindannyian, akik ezúttal kértük a befogadást, illetve akik ugyancsak most tettek ideiglenes fogadalmat. Itt élhettem át, hogy a törékeny barátságok megszilárdulnak az isteni dimenzióban. És itt hallottam először a Ferences Világi Rendről is, amely olyan emberekből áll, akik világi állapotukban az evangélium mindennapi megélésére törekszenek Szent Ferenc példáját követve, Krisztust téve életük középpontjává. A családos, valamint az egyetemista csoportból az előző években már többen is kérték a befogadást, illetve tettek fogadalmat a Világi Rendbe, így alkalmunk volt meglátni e tanúságtevő életforma néhány olyan értékét, mint például az egyszerűsége való törekvést, a különbözőségek elfogadását, az egymásra figyelmet, a segítségnyújtást, a derűs reménységet, a hit szerinti életformát.

Hálát és örömet érzek azért a kegyelemért, hogy megtapasztalhatjuk a Ferences Családba tartozás megtartó erejét. Úgy gondolom, hogy a mai individualista világban napról napra különleges ajándék és életre szóló élmény tud lenni a közösség a testvérekkel Istenben.

Babós Csengi

Tavaszi benyomások

Lehet, hogy a nagy „világijedelem” (válság) miatt, lehet nem, de kissé megbetegedett ez a tavasz. Folyton tüsszent, az orrát fújja, vagy elindul hajonfőtt, és összeköhög minden járókelőt. Persze az is lehet, hogy álmos, vagy lusta, vagy kiábrándult, mert nem kergetőzhet saját magával a két torony között, vagy mert a sok csokoládé nem tesz jót, s ezért nem akar megmutatkozni böcsületesen. Móra Ferenc Didergő királyát juttatja eszembe. Ő is olyan szeleburdi volt, aki egyedül akart melegedni. Pedig leszögezték, valószínűleg már jó ideje, hogy két ember okvetlenül könnyebben melegszik fel, mint egy. Ráadásul az hamarabb, aki maga melegíti a másikat. Lám-lám, a mozgás és az előzékenység előhozza a várva várt meleget. A Didergő sem a kályhától hevült fel, hanem a kláris ajkú, rizsfogú, icike-picike csacsogó leánykától, aki azért ment be a király bácsihoz, hogy megszidja, amiért még a háztetőkről és leszedette a fát a saját kandallójába, és így a babák ruhája a padláson nem tudott megszáradni. A király bácsi kiengesztelte a gyermeket, és megmelegedett. Hogy mitől, azt talán maga Móra Ferenc sem tudta. Csak úgy, pikk-pakk. Lehet, hogy a mi tavaszunk is elkóborolt más magyarázatok irányába. Lehet, csak elő kellene csalogatni. A Süss fel, nap valószínűleg nem lenne tartós módszer, mert csak egy napig biztosítana állandó és fényes meleget. A csigabiga dala sem, mert még megsértődik a huncut. Talán tüzet kellene neki gyújtani... Vagy csak... igen...: úgy örülni a semminek is, mint tavasszal. Úgy lépkedni, táncolni, rohanni, kavarni, berregni, brummogni, énekelni, kerepelni, kergetőzni, bújócskázni, kókacsázni, úgy kacagni, úgy pislogni, még ha a semminek is, mint tavasszal.

Léna

Örömhír Ilona nénitől

Igen, tavasz van. Nézem, ahogy a nap verőfénytel betölti a szobát, az ablak nyílásán át hallom a sokféle csi-csergést. Ilona néni gondolkodik, akiről írni szeretnék. Keresik bennem a helyüket a gondolatok, hogy hogy is kezdjem, mit is mondhatnék el e pár sorban róla mindabból, amibe tervezetlenül, akaratlanul belesodrótam vele, általa az ideitavasszal. Hogy most épp mit csinál, nem tudom: lehet, hogy vendége van, vagy ebédre készülés előtt még befejezi a megkezdett sorokat egy húsvéti üdvözlésben, vagy beszélget a hűgaival a változtatásra váró jövőt illetően. Nem tudom. De azt tudom, hogy most nála is, a nagy boltíves ablakain beragyog a nap, és hogy bármilyen elfoglaltságban, tevékenységben is legyen, dicséri Istent, mint ahogy szüntelenül ezt teszi mindenért, kimondva-kimondatlanul. Valahogy úgy képzelem, mintha Jézus szív-dobogására lenne kapcsolva: ebből él, de semmit nem tartva meg magának, hálával tele mindent Neki és másnak ad vissza, tovább.

Tulajdonképpen ez az, ami arra késztet, hogy írjak erről a hetvenkét éves, kerekesszékhöz kötött nénről: megajándékozva érzem magam tőle és Istentől. Látni ezt az élő kapcsolatát Jézussal – hát már ez is ajándék. Küszködök a fogalmazással, hogy hogyan is érzékeltethetném, hogy nemcsak egy vallásos ember szép példájaként tudom és szeretném őt láttatni. Abban, amit hanem-mel folytatnék, benne van a személyes megérintettségem is.

Abból, amit Ilona néni mellett tapasztalhattam az alatt a pár hónap alatt, amióta a ferencesek illetve a barátnőm által ismerem, aki a ferences ifjúsági csoportunkból elsőként kezdte látogatni őt, látom, hogy az egy egész Istenben eltöltött élet gyümölcse. Tudom is, hogy fiatal korában nővérnek készült, de a kommunizmus beleszólt a tervébe. Aztán mindennek ellenére a Jóisten még is úgy alakította az életét, hogy Jézusnak szentelhette azt egy sajátos formában: varró-

nőként egy szoba-konyhában együtt élt a mesternőjével, akiről olyan nagy szeretettel beszél ma is, második anyjának tartja. Itt, ma már ötven éve, igazán megélhette a tisztaságot, szegénységet és engedelmességet, amelyre Szent Ferenc tanította, és amelyre a Ferences Világi Rend tagjaként fogadalmat tett. Aztán meg szavaiból is érezhető, hogy ez, vagyis, hogy az Istenben eltöltött idő nem marad nyomtalanul az emberen, így van. Ő maga is mondta, tanította, hogy ez valóban egy folyamat: míg az ember fiatal, addig figyel Istenre, hallgatja szavát. Aztán idővel, befogadva azokat, próbálja tettekre váltani; végül az ő korában: ő mindent, amit csak kapott az Égtől, igyekszik továbbadni. Látva őt, aki a reszkető kezével csak rajzolni tudja a betűket, és ennek ellenére képes hetven üdvözlés megírni egy ünnepre, felötlenek a kérdések, hogy mi az, amit kaphatott ez a néni; vagy mit is jelent igyekezni...

Persze azért ma is meg kell vívnia a mindennapi harcait. A nehéz forduló-pontot, amiben most van, a Szentlélek indíttatásaként képes értel-

mezni, és hinni, hogy most Isten után rajta a lépés, hogy a bizonytalan jövő ellenére is teljesen és örömmel Jézusra hagyatkozzon. És ha a jövő bizonytalan is számára, az örök élet annál kevésbé.

Tavasz van, és az ideitavasszal, valamint a közeledő Húsvéttal számomra úgy egybecseng Ilona néni egy levelének mondata: „A béke keskeny útján minden küzdelmeinkben a tavasz ott bujkál kibontakozásra befogadó lelkünkben.” Talán, mert olyan örömhír-ízűnek érzem. Az bizonyosság, hogy eljön a 'kivi-rágzás', bizonyosan eljön, hiszen már érezni az előízét.

Szeretném jó mélyre elraktározni a tőle kapottakat. Természetesen nem a lekvárookra, meg szoknyák-ra gondolok. Hálát adok a Fennvalónak, hogy megismerhettem őt, és, hogy egy szikrát fogtam tőle. Tudom, ha olvasná ezeket a sorokat, csendesen mosolyogna, lehajtaná a fejét, és lassú, halk szájförmálásával elmondaná, hogy mindez nem az ő érdeme, hanem az Istené. Azt válaszolnám neki, hogy

váljon mindez a Feltámadott
nagyobb dicső-ségére! Akkor,

tudom, hogy nagyon örülne.
Sz.K.

Experiență în Africa

La începutul liceului am văzut un film despre fericitul Damien de Veuster, un preot olandez care a plecat misionar pe o insulă din Hawai într-o colonie de leproși. Atunci m-am gândit prima dată că vreau să merg în misiune. Și cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să merg în vara lui 2007 și acum în iarnă câte 3 luni, într-o misiune a franciscanilor în Congo Brazzaville.

Eu am stat cel mai mult timp la Makoua, un sat din junglă, unde am lucrat la spital ca și medic. Am locuit la franciscani, oarecum făceam parte din comunitate și frații m-au lăsat să văd foarte mult din viața lor. Cred că a fost și o întoarcere spre origini, în timpul sfântului Francisc, pentru că acolo totul a început acum 17 ani, nu erau structuri bine puse la punct, era sărăcia din Africa și apostolatul într-un alt sens decât în Europa de azi. La Makoua erau 5 frați: 2 italieni și 3 congolezi dintre care 3 preoți. Parohia avea în jur de 6.000 de credincioși (jumătate din sat) și aparțineau de ea încă 6 filiale. La fiecare filială un preot ajungea de 2 ori pe an să celebreze Slujba. Mergea cu bicicleta 20-40 km. În satul cel mai îndepărtat se putea ajunge doar pe râu cu barca; drumul ținea 8 ore la dus și 11 la întors când trebuia mers împotriva curentului.

Dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le amintesc e Slujba de duminică. Era o adevărată sărbătoare! Slujba ținea cam 2 ore jumătate, dar nimeni nu se grăbea acasă, toți se bucurau, cântau, băteau din palme și dansau. Era singura dată când vedeai copiii spălați și curat îmbrăcați. Cred că au entuziasmul creștinilor din primele secole. Dar adevărul e că acolo, primii misionari au ajuns în urmă cu 100-120 de ani. Și acum dacă văd un alb, pentru ei e misionar. Astăzi jumătate din populația țării e catolică, restul țin încă vechile religii tribale.

Un preot italian mi-a spus că nu poate să uite, prima dată când a vorbit unui om care nu cunoștea nimic despre Dumnezeu. Nici eu nu pot să uit asta! Era un băiat de 20 de ani de la spital cu drepanocitoză (o boală genetică pe care o fac doar negrii) care petrecuse mult timp din viața lui în spitale. Făcuse peritonită și i-am spus că trebuie să se roage pentru că o să moară (nu avea cine să îl opereze). Mi-a spus că nu se roagă nici el, nici părinții lui, are doar o bunică care e creștină.

Nu-mi venea să cred că o să moară și nu știe că există un Dumnezeu care îl iubește, nu știe nimic despre Isus, nu știe că nu o să se termine totul pentru el atunci. Cred că asta mi-a dat forța să lupt pentru viața lui. Am vorbit cu ceilalți de la spital, cu mama lui, i-am dat banii pe care i-am primit după prima lună de lucru (cam 20 de euro), l-am trimis la un alt spital mai mare unde a fost operat și trăiește încă.

Dar erau și lucruri foarte grele. Să văd sărăcia în care trăiesc, să intru în casele lor, să văd copiii cum cară apa potabilă, bolnavii care mureau cu boli ce se pot trata, dar ajungeau prea târziu la un spital, fetele care mureau la naștere pentru că apăreau complicații și nu aveam medicamente și aparate suficient de bune. Jumătate din bolnavi sufereau de malarie, o boală care în Europa nu mai este de mult, pentru că s-a exterminat țânțarul care o transmite. Și într-adevăr acolo copiii mor pentru că nu au ce mânca. La spital, în 3 luni cât am lucrat acolo, au murit 5 copii de malnutriție, și pe primul l-am văzut când a murit. Era foarte greu să-i văd, să pun mâna pe ei, să-i consult, să mă uit în ochii lor (nu mai aveau putere nici să clipească). Și totuși Dumnezeu îi iubea într-un mod special!

Dar era bine să văd că deși trăiesc mai puțin decât noi (speranța de viață este în jur de 50 de ani), trăiesc din plin și se bucură de viață. Sunt oameni simpli, foarte primitivi, veseli, zâmbesc tot timpul, cântă și dansează mult, petrec timpul împreună (mai ales familiile) și se uită în ochii tăi când îți vorbesc. Îmi amintesc copiii care ieșeau în fața casei când mă vedeau, strigau după mine "mundele" (înseamnă "alb" în limba lor) și-mi făceau cu mâna. Erau așa de fericiți dacă îi salutam înapoși sau mergeam să dau mâna cu ei. A fost o experiență misionară, o experiență franciscană și o experiență ca și medic.

Horgoș Anne-Marie

Egy kis lárva története

Amint a tavaszi napsütés első sugarai megcirógatták, feléledt téli álmából, és enivaló után nézett. Talált néhány zsenge hajtást, felkapasz-kodott rájuk, és jóízűen falatozni kezdett. Érezte, amint megtelik erővel, boldogan fürdött a fényben.

Így telt el néhány nap, önfeledt gyermekként ropogtatta rágóival a friss és zöld leveleket, örvideni tudott a körülötte levő ébredező világnak. Hama-rosan más rovarok is felébredtek, a levegő zsongott a különféle apró lények szárnycsapásaitól. Amint észrevette, hogy nincs egyedül, kíváncsian kezdte el szemlélni a világot.

A kíváncsiságból lassan csalódottság lett, rá kellett döbennie, hogy a többi rovar a saját dolgai után néz, vele nem törődnek. A méhek és hangyák szorgoskodnak, előrelátóan gyűjtenek a következő télre, a szitakötők és pillangók párt keresnek, hogy gyerekeknek adjanak életet. Sászkák és szöcskék ugráltak el büszkén mellette, ügyet sem vetve rá. Ekkor döbönt rá, hogy ő egy szerencsétlen kis lepkehernyó,

aki csak rág és rág, kielégíthetetlen étvággal tömi magába a zöld leveleket, de semmi célt nem lát maga előtt. Egyetlen növényt ismer, amelyiken táplálkozik, ha az elfogy, talán átvándorol egy másikra, de nem képes rájönni, hogy miért is ébredt fel, hogy milyen célja van ebben az életben. Márpedig cél nélkül nem lehet élni.

A reggelek hatalmas szomorúsággal köszön-tötték őt, az étvágya is elment, ha arra gondolt, hogy körülötte mindenki teljesíti a kötelességét, csak ő eszik, és nem csinál egyebet. Fogalma sem volt, hogy mit kellene tennie. Szeretett volna megszire szárnyalni, de hát nem voltak szárnyai. Szerette volna a hangyákhoz hasonlóan bejárni a mezőt, behatolni a föld mélyébe, de nem voltak lábai, csak otromba testén valami furcsa csonkok. Nem értette, hogy miért született erre a világra.

Egy reggelen a fény visszhangozni kezdett szívében, és azt súgta, hogy fogadja el, hogy ő még nem

felnőtt. Ő egy kis lárva, akinek az a feladata, hogy táplálkozzon. Bár ellentmondásnak tűnhet, hogy míg a kifejlett egyedek komoly dolgokkal foglalkoznak, párzának, territóriumot foglalnak, utódokat hoznak létre, táplálékot gyűjtenek, gondoskodnak utódaikról, addig a kicsiny lárvának a feladata, hogy minél több táplálékot gyűjtsön a testébe, hogy amikor imágóvá válik, az elraktározott erejével kép-es legyen teljesíteni feladatait.

Attól a naptól kezdő-dően másképp kezdett el táplálkozni. Minden egyes falatnál érezte, hogy ez erőgyűjtés arra az időre, amikor majd nagy lesz és erős, amikor majd azt fogja tenni, amit tennie kell. Érezte,

hogy jó dolog lárvának lenni, finom zöld növényt ropogtatni, és hogy ugyanolyan fontos egy lárvának enni, mint egy kifejlett rovarnak utódokat létrehozni.

Nem tudta, hogy milyen lesz, ha egyszer pillangó lesz belőle: el nem tudta képzelni, hogy milyen az, amikor testéből szár-nyak és lábak nőnek ki, amikor pödörnyelvével nektárt nyalogat, és csápjaival érzi a levegő illatát. Csak azt tudta, hogy most ennie kell, s majd egyszer bábbá fog alakulni: számára még érthetetlen módon benseje átren-deződik, és olyan lesz, amilyenné válni már régóta vágyik, amellyel teljesíteni tudja élethivatását.

Nagy Lilla

Lelki horoszkóp:

Kos (március 21.–április 20.):

Ha nem tudod legyőzni ellenségedet, köss szövetséget vele. Így van ez a szenvedéssel is: ha nem tudsz szabadulni tőle, barátkozz meg vele, és hordozd egy nemes cél érdekében.

Bika (április 21.–május 20.):

Nem baj, ha olyan egyszerű vagy, mint a tavaszi virág: kicsi, apró, talán illatod sincs, de gondold el, milyen öröm, amikor a hosszú tél után előbújik a hóvirág. Üdítsd fel a kopár, fagyos világot törékeny szépséged jóságával.

Ikrek (május 21.–június 21.):

Ha olyan átlátszó és tiszta vagy, mint az üveg, amelyen keresztül be tud hatolni a feltámadt Krisztus fénye egy másik ember lelkébe, akkor az Isten kommunikációs csatornája vagy.

Rák (június 22.–július 22.):

Ha még nem akar benned eljönni a tavasz, akkor térj vissza nyugodtan a tél hidegébe, mert ott van elrejtve az akadály, ami késlelteti az új életet. Talán egy kis segítséggel elgördítheted szíved bejáratától a nagy követ.

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

Őrizkedj attól, hogy olyan légy, mint a lilium. Csodálatos az illata, de ha túl sokat teszel a szobába, rosszul érezheted. Te se akard túlzott mértékben saját jóságodat és életszentségedet rákényszeríteni embertársadra, mert elmenekül előled. Ha mértéktartó vagy, vonzani fogod őt.

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„Az életszentség receptje végtelenül egyszerű: vedd komolyan az evangéliumot, és éld meg azt saját egyéniséged szerint.”(Szent-Gály Kata)

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„Minden külső cselekedetem csak úgy lehet hatásos, ha belső életem lángjai melengették a világra.”(Szentlélekről nevezett Mária Erzsébet)

Skorpió (október 23.–november 21.):

„Ne gondold, hogy azért tetszel Istennek, ha sokat dolgozol, nem, hanem azért, hogy jó szándékkal teszed, mit sem tulajdonítasz magadnak, s nem vezetnek emberi tekintetek.” (Keresztes Szent János)

Nyilas (november 22.–december 21.):

„A barátság az, amikor ketten alkotnak egy szívet.” Kivel közös a szíved?

Bak (december 22.–január 19.):

„Boldog a szolga, aki távollétében éppúgy szereti és félti testvérét, mint jelenlétében, és háta mögött sem mond semmi olyat, amit jelenlétében szeretettel meg ne mondhatna.” (Szent Ferenc)

Vízöntő (január 20.–február 18.):

„Szóvitát ne folytass, nem jó az semmire, csak a hallgatóság romlására. Azon légy tehát, hogy derék embernek bizonyulj az Úr előtt... aki helyesen munkálja az igazság igéjét.” (2Tim 2,14–15)

Halak (február 19.–március 20.):

Nagyon vigyázz arra, hogy csak akkor viccelj valakivel, amikor biztos vagy benne, hogy szórakozásod nem válik a másik ember szenvedésévé. A szeretet után a legtöbb, amit embertársadnak adhatsz, az a megértés és elfogadás.

Léonie

Viccek

- Ezredes úr! Elvesztettük a háborút!
- Mi? Azonnal meg-keresni!
- Mit söpörnek a reptéren?
- ???
- AIRPORT.

☺

Két gyerek megy a benzinkútra és azt mond-ják:

- Bácsi, kérünk 5 liter benzint.
- Itt van.

Megint jönnek és kérnek 5 liter benzint:

- Kérünk 5 liter benzint.
- Tessék, itt van.

Megint jönnek:

- Kérünk 5 liter benzint.
- Minek kell nektek annyi benzin, mert már az előbb is itt voltatok!
- Gyorsan, gyorsan Bácsi, mert ég az iskola!!!!

☺

Egy férfinak állandóan megy a hasa. Elmegy a doktorhoz. Orvos felír neki egy nyugtatót. Férfi egy hét múlva visszajön.

- Na, megy még a hasa uram? - kérdi a doktor.

- Megy, de kit érdekel?

☺

- Én minden húzáson nyerek.
- Melyik lottón játszik?
- Egyiken sem, fogorvos vagyok.

☺

A nő már öt perce beszél, az orvost nem is engedi szóhoz jutni, végre kiböki mi a problémája:

- Drága doktor úr, a férjem állandóan beszél álmában.

- Engedje néha, hogy nappal is beszéljen!

3.14

Gál Dalma

A Föld Órája

Egyszerű, mint a villany lekapcsolása

A kampány, amely a kezdetekkor csak Sydney lakosait buzdította otthonaik világításának lekapcsolására, mára a legnagyobb nemzetközi, klímaváltozás elleni akcióvá nőtte ki magát. 2009. március 28-án, 20.30-kor a világ minden táján lekapcsolták a villanyt egy órára – a Föld Órájára. A cél, hogy 1 milliárd ember és több mint 1000 város csatlakozzon az akcióhoz. Bizonyítsuk be együtt, hogy globális összefogással eredményesen léphetünk fel a klímaváltozás ellen!

A Föld Órája (Earth Hour) 2007-ben indult hódító útjára Sydneyben, Ausztráliában, amikor is 2,2 millió család és üzleti vállalkozás kapcsolta le a villanyokat egy órára. Egy évvel később az esemény már globális fenntarthatósági mozgalommá vált, több mint 100 millió ember és 35 ország részvételével. 2008-ban már elsötétült a Golden Gate híd San Francisco-ban, a római Kolosszeum, illetve a Vár és a Lánchíd Budapesten, jelképezvén egy olyan ügyet, amely minden órával egyre sürgetőbbé válik.

A Föld Órája 2009 egy világméretű felhívás, hogy minden egyes ember, minden üzleti vállalkozás és minden közösség cselekedjen. Felhívás a felelősségvállalásra, a fenntartható jövőért való munkálkodásra. Ezen az estén Európától Amerikáig szimbolikus épületek és terek borultak sötétbe. Az emberek a világ minden táján lekapcsolták a villanyt egy órára, és csatlakoztak ahhoz a mozgalomhoz, melynek célja a természet megóvása, bolygónk jövőjének biztosítása.

Több mint 64 ország vesz részt a Föld Órája 2009 akcióban. Ez a szám napról napra növekszik, ahogy az emberek ráébrednek, hogy egy egyszerű cselekedettel is komoly eredményt lehet elérni.

A Föld Órája a remény és a tettek üzenete. Mindenki változtathat. Sydney-ben 2008-ban, 10,2% energiát spóroltak meg az emberek!! Mindenkinek szívügye kell legyen, hogy energiatakarékosan éljen, amennyiben komolyan tenni szeretne a globális éghajlatváltozás ellen, ha tényleg el kívánja érni, hogy a tél továbbra is tél, a nyár pedig nyár maradjon. – Mindig kapcsoljuk le a

villanyt, és zárjuk le az elektronikai cikkeket, ha elindulunk otthonról. Energiatakarékos izzókat és A vagy A plusz kategóriájú háztartási eszközöket vásároljunk, azok környezetkímélőbbek, és soha ne hagyjuk a telefontöltőt feszültség alatt. Ne gondold, hogy tőled nem függ a Föld sorsa! Igenis tőled függ!!!

<http://geotibor.wordpress.com/>

<http://www.earthhour.org/about/hu:hu>

Mi is csatlakoztunk ehhez a megmozduláshoz, és a délutáni kirándulás után páran összegyűltünk egy esti beszélgetésre, ami gyertyafénynél zajlott. Talán így még meghittebb volt az együttlét, mint máskor. Többen is közülünk szóltunk a rokonoknak, ismerősöknek, hogy kapcsolódjanak be ők is az „áramszünetbe”. Az idősebbek emlegették azokat az időköt, amikor minden estéjüket gyertyafénynél töltötték. Így tanultak, így olvastak, így tettek-vettek a házban. Mi, fiatalok is emlékszünk még azokra az időkre, amikor nem önszántunkból ültünk gyertyafénynél, hanem azért, mert „Állam-bácsi” akarta így. És mint gyermekek, megijedtünk a sötétől. Most viszont más az ijesztő: ijesztő belegondolni abba, hogy egy-egy város milyen sok energiát szív el a Földtől. Talán jó lenne mindennapivá tenni a spórolást: TV, rádió, számítógép ne menjen hiába, a villanyok ne égjenek, amikor nincs a szobában senki, a vizet se csorgassuk ha kell, ha nem. Nem csak pénztárcánk fogja ezt meghálálni, hanem a Természet is.

Julcsi